

April nas je letos presenetil z lepim vremenom, ki smo ga izkoristili pri športni vzgoji in telovadili zunaj. Vsi učenci, ki smo opravili bralno značko, smo si za nagrado ogledali film Košarkar naj bo. Ta mesec pa se je cela šola na tehničnem dnevu učila o varnosti v prometu. Naše nogometašice pa še kar napredujejo po lestvici navzgor.

Tina J.

Dogajalo se je ...

IZLET V IDRIJO

V soboto, 7. 4., smo se nekateri učenci višje stopnje odpravili na izlet v Idrijo, znano po idrijskih žlinkrofih, čipki in rudniku živega srebra. Po dolgi vožnji smo si najprej ogledali topilnico živega srebra oz. muzej, v katerem je predstavljeno, kako so pridobivali živo srebro nekoč in kako ga danes.

Po uri in pol ogleda smo obiskali tudi rudnik Antonijev rov. Na glave smo si nadeli čelade ter zaščitno oblačilo ter se podali po poti, kjer so včasih kopali rudarji. Opisali so nam težke delovne razmere, saj so delo opravljali brez potrebne zaščite, za naporno delo pa so bili slabo plačani.

Nato smo se odpravili še v muzej Iluzij v Ljubljani, kjer smo si ogledali različne iluzije, ki so zmedle naše možgane.

Sara Jernejc, 9. b

OBISK PARLAMENTA

V ponedeljek, 9. 4. 2018, sva se z Lizo Zagožen odpravila na Nacionalni otroški parlament v Ljubljano, za katerega smo se pripravljali celo leto.

Ko smo vstopili v parlament, so nas dobro pregledali, nato pa nas pospremili do dvorane Državnega zbora Republike Slovenije. Vsak je sedel na svojem označenem mestu, na katerem so bili mikrofoni in polno ostalih tipk, ki pa se jih nismo smeli dotikati. Zasedanje se je pričelo z vstopom predsednika države Boruta Pahorja. Imel je kratek govor o tem, kako se moramo učiti, da bomo v življenju kam prišli. Po končanem predavanju je dobil besedo še predsednik parlamenta, ki je razpravljal o tem, kako smo mladi parlamentarci vsako leto bolj »modri«.

Po uri in pol smo se razdelili v skupine in odšli v sejne sobane. Razpravljali smo o temah: odnosi v šoli, učne vsebine, metode in načini poučevanja ter šola za življenje. Po treh urah obravnavanja po skupinah smo se ponovno sestali. Predstavili smo delo posameznih skupin. Pridružili so se nam tudi ministri in predsednik vlade Miro Cerar.

Dan je bil zanimiv, zato bi ga z veseljem še kdaj ponovil.

Jan Weiss, 9. a

VARNO V PROMETU

V petek, 20. aprila 2018, je na naši šoli potekal tehniški dan Varno v prometu. Tema dneva je bila varnost in dolžnosti, ki jih imamo kot udeleženci v prometu. Obiskali so nas predavatelji iz Zavoda Varna pot, s katerimi smo preživeli zanimiv dopoldan.

Delo je potekalo v skupinah, sestavljenih iz učencev različnih razredov, vsaka skupina pa je imela predavatelja. Po uvodni predstavitvi smo hitro zavihali rokave. Naša predavateljica nam je najprej predstavila najpomembnejše prometne znake. Slišali smo tudi veliko o uporabi kolesarske čelade in varnostnega pasu v avtomobilu. Lahko sta rešitelja našega življenja. Vso slišano teorijo smo preizkusili tudi v igrah. Najbolj zanimivo je bilo, ko smo dali jajce v čelado, ki je prav narejena zanj, in jo nato metali z različnih višin. Ob tem smo si lahko predstavljali, kaj bi se zgodilo z našo glavo v prometni nesreči. Za konec, kot ponovitev vsega, kar smo v petek izvedeli, pa je bil prometni activity. Vanj smo vključili tudi pantomimo in naše risarske sposobnosti.

Čisto ob koncu tehniškega dne pa smo imeli evakuacijsko vajo. Gospa ravnateljica nam je po zvočniku sporočila, da takoj po pisku zapustimo šolo in gremo na

nogometno igrišče. Tam smo se zbrali vsi učenci naše šole, kjer smo skupaj zaključili lep dan.

Zala Paulina Brišnik, 6. a

NOGOMET

V sredo, 11. 4. 2018, je v Mozirju potekal polfinale državnega tekmovanja v nogometu. Našo ekipo smo zastopale: Manca Suhoveršnik, Mia Sara Leskošek, Nika Jevšnik, Anastazija Kranjec, Manca Zaluberšek, Ema Kocjanc, Eva Venek, Alja Bevc Rampre in Brina Hriberšek. Igrale smo s tremi ekipami. Nasprotnice so bile zelo dobre, a smo jih z ekipnim duhom, voljo in dobro igro premagale in se uvrstile v finale, torej med štiri najboljše ekipe v državi. Zelo smo ponosne na Manco, ki je odlična nogometašica in nam daje veliko spodbude. S tem dosežkom smo se tudi vpisale v zgodovino mozirske šole in tega smo zelo vesele. Upamo tudi na čim boljši rezultat v finalu, vendar se bomo morale za to trdo boriti.

Eva Venek, 8. a

TEHNIČNI DAN

Učenci lahko znanje pridobivamo na različne načine. Knjige in učbeniki so po navadi osnova. Če pa imamo možnost znanje pridobivati iz lastnih izkušenj in prakse, pa vse postane še zanimivejše. Tako smo se učenci 7. razredov odpravili na tehnični dan o lesarstvu.

Zjutraj smo se zbrali pred šolo in peš odšli v Nazarje. Najprej smo se odpravili v grad Vrbovec, del katerega je danes tudi muzej lesarstva. Vodička nas je prijazno sprejela. Najprej smo se pogovarjali o vrstah dreves v Sloveniji in po svetu ter o njihovih zanimivostih, npr. najvišje drevo, najstarejše drevo, največji obseg drevesa ... Potem nam je povedala še nekaj o začetkih gozdarstva v Sloveniji. Izvedeli smo, katera orodja so gozdarji uporabljali in na kakšen način so hlodovino tovorili. Da smo si predstavljeno lažje zapomnili, smo imeli možnost ogleda različnega razstavljenega orodja, malih lesenih hišk ter fotografij gozdarskega življenja.

Po ogledu muzeja smo se odpravili v podjetje Biomasa. Tam so nam pokazali proizvodnjo sekancev in peletov. Pokazali so nam tudi, kje proizvode hranijo in kaj naredijo z ostanki. Tudi pakiranje so nam pokazali. Po ogledalu Biomase smo se odpravili nazaj v Mozirje.

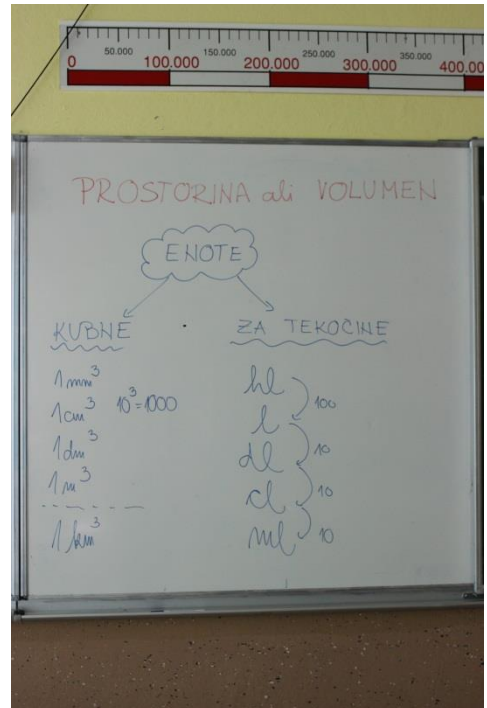
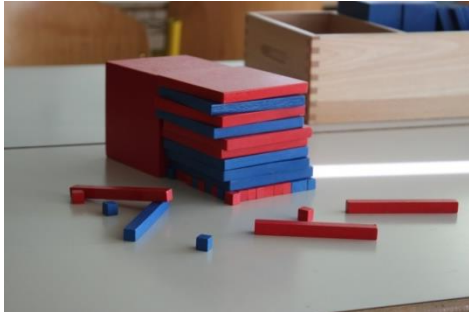
Napotili smo se v Mozirski gaj. Tam nas je sprejel učitelj Blaž Podrižnik. Najprej smo pojedli malico, nato pa smo se razdelili v dve skupini. Ena skupina se je odpravila na ogled po gaju. Videli smo, da so gredice s tulipani že pripravljene na prve obiskovalce. Zanimiv je bil tudi pogled z razglednega stolpa. Med tem je druga skupina z gospodom Petkom izdelovala piščalke, potem pa smo se zamenjali.

Po končanem tehničnem dnevu smo se vsak s svojo piščalko odpravili nazaj v šolo. Preživeli smo zanimiv in poučen dan.

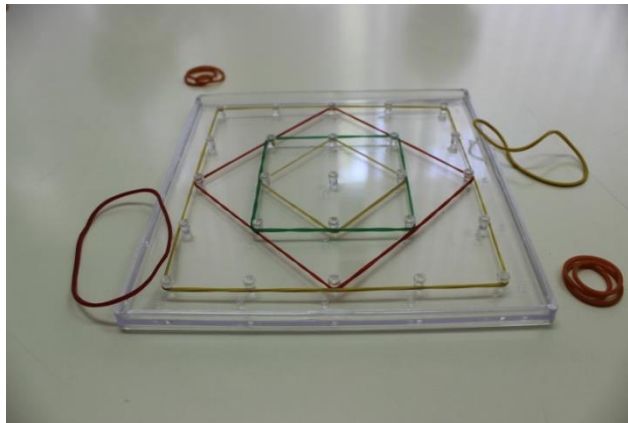
Gašper Repše, 7. a

MATEMATIČNE DELAVNICE ŠESTOŠOLCEV

V prvi delavnici smo merili **prostornino ali volumen**.

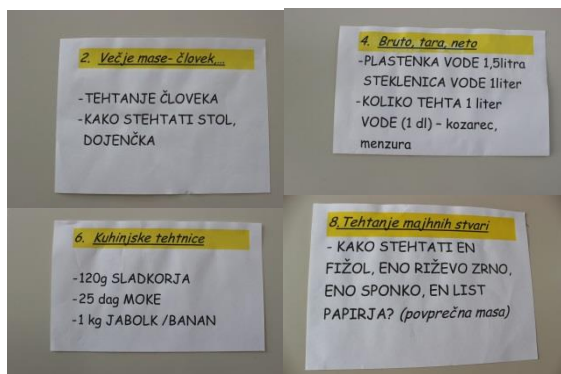
Pri drugi smo se zaposlili z gubicami.

Pri tretji smo izmerili **hektar**.

Pri četrti pa smo merili **maso**.

Sašo Tamše, 6. b

Uspesni smo na razlicnih podrocjih

HARFA

Igranje glasbila v glasbeni šoli je povsem običajen hobi. Tudi jaz tam preživim veliko časa, saj se že 7. leto učim igrati na harfo.

Ko smo v 2. razredu s šolo odšli na koncert glasbene šole Nazarje, sem si želela igrati violino. Nato pa so na oder pripeljali velik instrument, ki ga še nikoli prej nisem videla. Zdel se mi je zelo zanimiv in ko je glasbenica zaigrala prve note, sem se zaljubila v ta instrument. V 3. razredu sem odšla na sprejemni izpit, ga opravila in bila sprejeta v Glasbeno šolo Nazarje. Prve ure pouka so bile težke, s časom in veliko vaje pa mi je šlo vse bolje. Sprva sem vadila po pol ure na dan, sedaj pa je minimalni čas vaje ura na dan.

Prvič sem v disciplini harfa tekmovala v 3. razredu glasbene šole, osvojila sem srebrno priznanje. Do sedaj sem se udeleževala več tekmovanj, moj največji dosežek pa je bronasto priznanje na državnem tekmovanju, ki je potekalo marca letos. Na začetku leta sem dobila tekmovalni program in ga vadila vse do februarja. Ker pa doma nimam harfe, ki bi bila dovolj velika zame, mi je Glasbena šola Nazarje posodila šolsko in vsak dan sem vadila uro in pol. Februarja je v Mariboru potekalo regijsko tekmovanje, kjer sem bila uspešna, tako da sem se uvrstila na državno tekmovanje. Mesec dni sem se pripravljala in enkrat na teden hodila na dodatne vaje v Ljubljano. Na koncu pa se mi je trdo delo splačalo, saj sem dosegla bronasto priznanje.

Tina Jernejc, 9. b

Literarni kotiček

DEDEK PRIPOVEDUJE

Leta 1954 je imel moj dedek šest let in takrat se je z drugimi zgornjesavinjskimi otroki in vzgojitelji, seveda brez staršev, udeležil kolonije na otoku Pagu.

Popotniki so se najprej odpeljali z avtobusom do Šmartnega ob Paki. Tam so prestopili na vlak za Celje, nato prestopili na vlak za Ljubljano in nazadnje še za Rijeko na Hrvaškem. Iz Rijeke pa so z ladjo odpluli do otoka Pag. Njihova vožnja z ladjo je bila zelo razburljiva. Ne le da jih je bilo strah, ker so se vozili ponoči, na poti

so tudi vsi bruhal. Moj dedek in njegov prijatelj sta tekmovala, kdo bo zadnji bruhal. In uspelo je mojemu dedku. A le nekaj trenutkov za zmago je tudi on podlegel morski bolezni. K sreči so kmalu pripluli do otoka in se nastanili v kasarni v kraju Pag.

Ob večerih so se sprehajali po mestu in občudovali stojnice. Dedku je takoj padla v oči velika školjka. Stala je ravno toliko dinarjev, kolikor jih je imel s seboj. Kupil jo je. V svojih kratkih hlačah je imel žep kot narejen za njo in jo je lahko ves čas nosil s sabo. A ko je nekega dne tekel po hodniku v kasarni, je školjka poletela po zraku in padla na tla. Na dedkovo žalost se je razbila. In tako je ostal brez školjke in brez denarja.

Naslednje dni so se s prijatelji zelo zabavali. Kopali so se, med popoldanskim spanjem pa so skrivaj hodili na pohode. Največkrat so odšli v smeri solin na Pagu. Ko so to vzgojitelji odkrili, so otroke zelo okregali, saj je bila tam hoja prepovedana. To je bilo namreč območje z minami, ki bi lahko ravno tisti trenutek, ko so bili tam otroci, eksplodirale.

Otroci tega takrat niso razumeli. Kako zelo je bilo njihovo početje nevarno in kaj bi se lahko zgodilo, se je dedek zavedel, ko je odrastel.

Zala Paulina Brišnik, 6. a

RAZOČARANJE

Na severu Slovenije je stala samotna kmetija. V njej sta bivala revna starša s tremi otroki. Oče je služil denar v mestecu nedaleč stran od doma, mati pa je delala na kmetiji in skrbela za otroke. Vse, kar so potrebovali, so si predelali sami, redko so prestopili prag trgovine.

Ko je najstarejši otrok Tone dopolnil 6 let, je bil čas, da odide v šolo. Oče je delal dodatne izmene, da so lahko kupili šolske potrebščine. In ko je končno napočil težko pričakovani dan, si je Tone optal novo šolsko torbo na rame in se odpravil. Do šole je imel pol ure hoje, tja se je napotil sam. Njegova mati je pazila sestrici, oče pa je delal. Veselil se je, da bo končno spoznal svoje vrstnike in da se bo lahko igral z njimi. Ob prvem pogledu na šolo mu je zastal dih. Bila je večja, kakor si jo je predstavljal. Pred vhodom je stalo veliko otrok, ki so bili malce starejši kot Tone. Za trenutek ga je prevzel strah, vendar je slabe misli hitro pregnal. Vstopil je v šolo in začel prvo malo dogodivščino v velikem svetu.

Ko je zvonec odzvonil pouk, je Tone odhitel domov, da bi materi opisal, kako čudovito je v šoli. Drevesa so se mu zdela še bolj zelena in rožice so se pozibavale v ritmu vetra. Nebo je bilo svetlo kot še nikoli prej in ptički so peli najlepšo pesem, ki jo je kadarkoli slišal. Komaj je prestopil domači prag, je stekel mami v objem in ji pripovedoval o vseh sošolcih, ki jih je spoznal. Komaj je čakal naslednje jutro, da jih bo spet videl.

Dnevi so minevali in Tone je zelo rad hodil v šolo. Med vikendi se je pridno učil in tedni so hiteli mimo. Nekega dne je pa učiteljica napovedala šolski izlet. Ogledali bi si največje slovensko mesto – Ljubljano. Razdelila jim je liste s črnim tiskom in jim naročila, da jih naj izročijo staršem. Tone je svojega previdno shranil v šolsko torbo in se vznemirjeno odpravil domov. Še nikoli ni bil v Ljubljani, pravzaprav je videl le svoje domače mestece. Njihova družina je bila prerevna, da bi kupili avto. Veselil se je vožnje z avtobusom. List je pokazal mami. Začela ga je brati, a na koncu papirja so se njene oči ustavile. V očeh so se ji začele nabirati solze. Vedela je, da sinu ne bo mogla privoščiti takšnega izleta. V njenem srcu se je pojavila nepopisana žalost ob zavedanju, da njen sin živi tako skromno in revno življenje. Vedela je, da mu ta izlet veliko pomeni in da bo zelo razočaran, ko bo izvedel, da se ga ne more udeležiti. Besede so se ji zatikale in komaj je Tonetu povedala resnico. Tudi v njegovih očeh so se pojavile solze, ki so spolzele po licu. Vendar je razumel. Ni bil jezen na starše. Bil je le razočaran.

Na dan izleta je Tone ostal doma. Mati mu je napisala opravičilo, da je bolan. Tone jo ostal doma in razmišljal. Sklenil je, da bo nekega dne odpeljal starša v Ljubljano s svojim novim športnim avtom. Razkazal jima bo svojo vilo in na kosilo bodo odšli v najdražjo restavracijo. Ko bo velik bo svojima staršema privoščil vse, kar sta onadva želela njemu.

Naslednjega dne je bil pot v šolo težka kot še nikoli poprej. Z dreves je popadalo vse listje in rožice niso več veselo plesale. Prijetni vetrič se je spremenil v mrzel veter. Nebo so prekrili temni oblaki in ptice so že odpele svojo pesem.

Tina Jernejc, 9. b

PRIZADELO ME JE

Zbudila sem se v popolni temi. Za nekaj trenutkov nisem vedela, kje sem, ne kaj se dogaja. Po licu so mi polzele solze. Počasi in previdno sem začela tipati okoli sebe. Ko sem se prepričala, da nikogar ni, sem se ulegla nazaj in s solznimi očmi poskusila ponovno zaspati. Takšne so bile moje noči. Polne nočnih mor in solz zaradi dogodkov, ki so se dogajali podnevi.

Bala sem se ure, ko je budilka zazvonila in je napočil čas za odhod v šolo. Vedela sem, kaj me čaka tam. Vsak dan sem bila deležna njenega zmerjanja in norčevanja, vendar sem jo še vedno imela rada ter nisem mogla oditi od nje. Poznala sem jo že od prvega dne šole, bila je moja najboljša prijateljica in moja najhujša nočna mora. Včasih sva si zaupali, se skupaj smejali in si pomagali. Kmalu si je našla nove prijatelje, kar me sprva ni motilo, a sčasoma je pozabila name.

Nekega večera sem dobila sporočilo. Ko sem ga pogledala, me je spreletela žalost, bila sem razočarana. Name se je spravljalja že v šoli, zdaj pa mi je hotela ukrasti še mir, ki sem ga imela doma.

Iz dneva v dan sem postajala bolj žalostna. Na svet sem gledala kot zapornik, zaprt med štirimi stenami. Želela sem oditi, vendar nisem mogla. Nikomur se nisem mogla zaupati, saj se nihče ni zmenil zame.

To obdobje je bilo zame najtežje. Vedela je vse moje skrivnosti in me z njimi nadzorovala. Zdelo se je, da je smisel njenega življenja, da uniči mojega. Domov sem začela prihajati vse bolj žalostna in izmučena. Ker se nisem mogla zbrati, sem začela popuščati v šoli. Moja edina tolažba je bila glasba. Skladbe, ki sem jih igrala na klavir, kadar sem bila žalostna, so me pomirile, dokler se nisem spet spomnila nanjo.

To navado imam še danes. Kadar sem žalostna, sedem za klavir in poskušam pozabiti na vse trenutke v življenju, ki so me prizadeli.

Sara Jernejc, 9. b

Recepti za najboljše sladice

NAJBOLJŠI ČOKOLADNI MUFFINI NA SVETU

SESTAVINE:

220 g moka
1 pecilni prašek
200 ml mleka
80 g kakava
100 g sladkorja
2 jajci
2 žlički vanilin sladkorja
90 g mehkega masla

POSTOPEK:

Moko, sladkor, pecilni prašek, kakav in vanilin sladkor damo v skledo in premešamo.

Nato dodamo jajca, mleko in stopljeno maslo.

Premešamo, da nastane gladka masa.

Lahko jih napolnimo s koščki mlečne čokolade ali z nougat kremo.

Pečemo jih 15 minut na 180°C

Ohlajene muffine lahko premažemo s stopljeno čokolado.

Izbrala Zala Paulina Brišnik, 6. a

TRIKRAT PEČENO PECIVO ALI PECIVO, KI TE IZ 😞 NAREDI 😊

SESTAVINE, KI JIH POTREBUJEMO:

25 DAG ALBERT KEKSOV
25 DAG MASLA
5 JAJC
50 DAG SKUTE
1 VANILI SALDKOR
25 DAG SLADKORJA
2 VELIKI KISLI SMETANI

Za prvo maso potrebujemo zmlete Albert kekse in zmeščano maslo. Iz sestavin zamesimo gladko testo in ga razporedimo v pekač, ki smo ga obložili s peki papirjem. Pekač damo v pečico, ki smo jo ogreli na 175 stopinj. Pečemo 10 minut.

Medtem ko se peče prva masa, s pomočjo mešalnika zmešamo jajca, skuto, vanili sladkor in 15 dag belega sladkorja. Maso razporedimo po pečene prvi masi in nato ponovno v pečico za 25 minut.

Sedaj zmešamo še tretjo maso. Dve veliki kislí smetani zmešamo z 10 dag sladkorja. Maso razporedimo po pečenih prvih dveh masah. Pečemo še 10 minut.

Ko je pecivo pečeno, ga damo v hladilnik, da se ohladi. Najboljše, da kar čez noč. Ohlajenega postrežemo in poskrbimo za dekoracijo. **DOBER TEK!**

Jan Vrabič, 6. a